

γλύστρα ἡ, Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ ὅ ω.

Ὅργανον διὰ τοῦ ὁποίου διὰ τριβῆς διαλύεται εἰς ὕδωρ πρᾶγμα στερεόν.

γλυτέρα ἡ, Κρήτ. (Κίσ. Μαλάκ. Νεάπ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὐσιαστικοποιημένου ἐπιθ. γ λ υ τ ὅ ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -έ ρ α.

Λύτρωσις, σωτηρία ἐνθ' ἄν.: Τὸ γλυκαδιασμένο ὁζὸ δὲν ἔχει γλυτέρα (γλυκαδιασμένο = τὸ αἰγοπρόβατο τὸ ὁποῖον ἔχει προσβληθῇ ἀπὸ τὴν ἀρθριτικὴν ἀσθένεια γλυκαδιάρι) Κίσ. Αὐτὴ ἡ ἀρρώστια δὲν ἔχει γλυτέρα Νεάπ. Ἀσκημά ἔβλεξε καὶ ἀνέ πάη 'ς τὸ δικαστήριον, δὲν ἔχει γλυτέρα αὐτόθ. Οὗλοι μὲ κυνηγοῦνε νὰ μὲ σκοτώσουνε καὶ δὲν ἔχω γλυτέρα Μαλάκ. || Ἄσμ.

Ξέγνοιους νὰ μὴν τσ' ἀφίγη βλιὸ καὶ νύχτα μούδε με, βλέπου κι ἀπὸ τὰ χέργια του δὲν ἔχουσι γλυτέρα αὐτόθ. Συνών. γ λ ὅ σ η, γ λ ὅ τ ω μ α, γ λ υ τ ω μ ὅ ς, δ ι α σ ω σ η, δ ι α φ υ γ ῆ, λ ὅ τ ρ ω σ η, σ ω τ η ρ ι α.

γλυτήρι τό, Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.Καλαμ. Καρατ. Κα-
σταν. Πλάγ.) Κεφαλλ. Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.) κ.ά. — Μ.
Φιλήντ., Γλωσσον., 2.97 — Λεξ. Βάιγ. Περ. Αἰν. Βύζ.
Λεγρ. Μπριγκ. Βλαστ. 314 Δημητρ. γλυτήρ' Α. Ρουμελ.
(Φιλιππούπ.) Θράκ. (Αὐδήμ. Λιμνίσκ. Μαῖστ. Μέτρ. Πλά-
ταν. Περίστ. Ροδόπ. Σαρεκκλ. Σκεπαστ.) κ.ά. γλυστήρι
Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἐ κ λ υ τ ῆ ρ ι ο ν < ἐ κ λ ὅ ω κατὰ Κορ.,
Ἄτ. 2.92, ἢ κατ' εὐθεῖαν ἐκ τοῦ γ λ ὅ ω. Ὁ τύπ. γ λ υ-
τ ῆ ρ ι καὶ εἰς Σομ.

Ὅργανον ταλασιουργικὸν εἰς τὸ ὁποῖον περιτυλίσσεται
τὸ νῆμα τῆς ἀτράκτου. Ἀποτελεῖται ἐκ ράβδου μήκους ἐνὸς
περίπου μέτρου, διχαλωτῆς κατὰ τὸ ἐν ἄκρον καὶ φερούσης
ἐμπειρηγμένον καθέτως τεμάχιον ξύλου ἢ ἥλον εἰς τὸ ἕτερον.
Διὰ τῆς διχάλας καὶ τοῦ καθέτου ξύλου διέρχεται τὸ τυλισ-
σόμενον νῆμα ἐνθ' ἄν.: Τὰ ντυλίζ' 'ς τὸ μεγάλο γλυτήρι τοῦ
λιναριοῦ Θράκ. (Κασταν.) Τὸ μαλλὶ μὲ τὸ γλυτήρι τὸ ἔβρε-
χαν καλὰ καὶ τὸ ἄφιναν νὰ στεγνώσῃ καὶ ὕστερα τὸ ἔβγαζαν
αὐτόθ. Τὸ λινάρι μετὰ τὸ γνέσιμο τὸ τρανοῦσανε 'ς τὸ γλυ-
τήρι γιὰ νὰ τὸ κάμουν πῆγες Θράκ. (Πλάγ.) Ἄ σέ δώκω
μιὰ 'πὲ τὸ γλυτήρ', ἂ δῶγ' ἐσὺ Θράκ. (Σαρεκκλ.) Παίρνει
ἓνα γλυτήρ' καὶ ἀρκί' σε νὰ τὴ δέρῃ αὐτόθ. Τὸ κροκίδ' τὸ
γλυοῦνε 'ς τὸ γλυτήρ', τὸ χωρίζ' σε δὺο πάσματα ἀπὸ σα-
ράδα ὁχτὼ ξευγάδια κλωστὲς καὶ τὰ λένε μιὰ θελεῖα (πά-
σματα = δεσμίδες στήμονος) Θράκ. (Μέτρ.) Γλυοῦμ' 'πὲ
τὸ γλυτήρ' Θράκ. (Σκεπαστ.) || Φρ. Πονδάρια σὰ γλυτήρια
(= κακόμορφα) Α. Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) || Ἄσμ.

Πονδάρια σὰ γλυτήρια κι χέρια σὰ δανλιὰ,
κάθιτι κι γιλάει κορίτσ' γκιουζέλ ντουνηὰ
(γκιουζέλ ντουνηὰ = ὁμορφον κόσμον) Θράκ. (Αὐδήμ.) Συ-
νών. ἀ γ κ α λ ι σ τ ῆ ρ ι 1, ἀ γ κ α λ ι σ τ ρ ο ς 2, ἀ γ-
κ ο ὗ φ ι, τ υ λ ι γ ά δ ι, τ υ λ ι χ τ ά ρ ι.

γλυτηριάζω Λεξ. Αἰν. Μεσ. γλυτηριάζομαι αὐτόθ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ λ υ τ ῆ ρ ι.

Περιτυλίσσω τὸ νῆμα εἰς τὸ γ λ υ τ ῆ ρ ι, τ υ λ ι γ ά δ ι.
Συνών. ἀ γ κ ο υ φ ι ζ ὼ, ἀ λ υ σ ι δ ι ά ζ ὼ 1, ἀ ν α λ ὅ ω
5, γ λ υ τ η ρ ι ζ ὼ, π η χ ι ά ζ ὼ, τ υ λ ι γ α δ ι ά ζ ὼ,
τ υ λ ι γ ὼ.

γλυτήριασμα τό, Λεξ. Αἰν.

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ υ τ η ρ ι ά ζ ὼ.

Ἡ περιτύλιξις τοῦ νήματος εἰς τὸ τ υ λ ι γ ά δ ι. Συνών.
ἀ γ κ ο ὗ φ ι σ μ α, γ λ υ τ ῆ ρ ι σ μ α, τ υ λ ι γ ά δ ι α-
σ μ α, τ ὕ λ ι γ μ α.

γλυτηρίζω Λεξ. Βάιγ. Περίδ. Βύζ. Λεγρ. Μπριγκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ λ υ τ ῆ ρ ι. Ὁ τύπ. καὶ εἰς Σομ.

Γ λ υ τ η ρ ι ά ζ ὼ, τὸ ὅπ. βλ.

γλυτήρισμα τό, Λεξ. Περίδ. Βύζ.

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ υ τ η ρ ι ζ ὼ.

Γ λ υ τ ῆ ρ ι α σ μ α, τὸ ὅπ. βλ.

γλύτια ἡ, Ἀστυπ. Ρόδ. Σύμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ τ ὅ ς.

Ἀπαλλαγή ἀπὸ ἐνοχλήσεως, ἡσυχία ἐνθ' ἄν.: Ἡδὲρα τὴ
γλύτια μου Ρόδ. Ἐν ἔχω τὴν-γλύτιαν ἀπ' αὐτόν Σύμ. Συ-
νών. βλ. εἰς λ. γ λ υ τ ω μ ὅ ς 1.

γλυτὸς ὁ, Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ ὅ ω.

Ἐμπαικτικῶς, ὁ υἱός.

γλυτρώμα τό, Ἡπ. (Ἰωάνν.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ υ τ ρ ὶ ω.

1) Λύτρωσις, σωτηρία. Συνών. βλ. εἰς λ. γ λ υ τ ω μ ὅ ς 1.
2) Εἰς τὴν παιδιὰν σ κ λ έ ν τ ζ α, ξυλίκι, τὸ διὰ τῆς ρά-
βδου σ κ λ έ ν τ ζ α ς κτύπημα τοῦ μικροτέρου ξύλου, κκ-
λουμένου σ κ λ έ ν τ ζ ι.

γλυτρωμὸς ὁ, Ἡπ. (Θεσπρωτ.) Κεφαλλ. — I. Βηλαρ.
138.

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ υ τ ρ ὶ ω.

Λύτρωσις, σωτηρία ἐνθ' ἄν.: Δὲν ἔχει γλυτρωμὸ Θεσπρωτ.
|| Ποίημ.

Νὰ βρεῖ ὁχ' τὸ Χάρο γλυτρωμὸ καὶ νὰ μὴν ἀπεθάνῃ
I. Βηλαρ., ἐνθ' ἄν. Συνών. βλ. εἰς λ. γ λ υ τ ω μ ὅ ς 1.

γλυτρώνω Ζάκ. Ἡπ. (Θεσπρωτ. κ.ά.) Κεφαλλ. Προπ.
(Ἀρτάκ. Πάνορμ.) — Λεξ. Δημητρ. Α. Λασκαράτ., Ἡθῆ,
241 καὶ Ποιήμ., 68 Μ. Φιλήντ., Θρῶλ., 47 καὶ Γλωσσον.
2, 188 Χ. Χριστοβάσ., Χρόν. σκλαβ., 150 Π. Πανᾶ, Λυρικ.,
12 γλυτρώνου Ἡπ. (Ἰωάνν. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ρ. ἐ κ λ υ τ ρ ὶ ω.

Σώζω, διασώζω, καὶ ἀμετ. σώζομαι, διαφεύγω τὸν κίν-
δυνον ἐνθ' ἄν.: Καὶ τοῦτος 'ς ἓνα ξύλο ἀπάνω γλύτρωσε (ἐκ
παραμυθ.) Ἡπ. (Θεσπρωτ.) Αὐτοὶ ἤρθαν καὶ κιτρίνισαν
καὶ ἀπόμειναν καὶ δὲν ἤξεραν τί νὰ κάμουν καὶ πῶς νὰ γλυ-
τρώσουν (ἐκ παραμυθ.) αὐτόθ. Ἀπὸ καλὰ ποδάρια γλυτρώ-
σαμε Α. Λασκαράτ., Ἡθῆ, ἐνθ' ἄν. || Φρ. Φτηνὰ τὴ γλύ-
τρωσε (ἐνν. τὴν ζωὴν) Ζάκ. Μόνο ὁ ντουᾶς ὁ δικός σου
μᾶς γλυτρώνει (ντουᾶς = προσευχή) Χ. Χριστοβάσ., Χρόν.,
σκλαβ., ἐνθ' ἄν. || Ἄσμ.

Ἄνοιξε, γῆς, μέσα νὰ μπῶ, μέσα 'ς τὸ μαῦρο χῶμα,
γιὰ νὰ γλυτρώσῃ ἀπ' τοὺς καημὸνς τὸ δόλιο μου τὸ σῶμα
Ἡπ.

